

SETKÁNÍ S VRAHEM

Áčetrtek, 02 březen 2017

Přijel jsem do cizího města a první, koho jsem v něm potkal, byl dvojnásobný vrah. Legitimoval se mi a já mu na oplátku dal tisícet korun. Prošedlý hubený muž s dlouhými mastnými vlasy, nepěstěným plnovousem a alkoholem v každém výdechu se podle svých slov vracel z klubu, kde ho okradli o bundu, v níž měl 170 korun. Přesto jsem se ho na nic nepořádně po vložení mincí do dlaní spustil jako rozbitý automat a za chvíli jsem o něm věděl všechno.

Nemělo smysl se ho snažit zastavit, dvacet minut ze sebe sypal státní svěřence svého života, jako by to byla skládanka, z níž mám složit obraz člověka, který stojí před mnou. Ze všeho nejdříve mi ale ukázal občanský průkaz, tak dověděl nejen to, jak se jmenuje, ale i že jsme se narodili skoro ve stejný den, akorát on je o generaci starší, a zjistil jsem, že má trvalé bydliště nedaleko mého rodného města. Muž mi sdělil, že je mu téměř sedát a život pracoval jako malíř a lakýrník. Hrdým hlasem mi podal i stručný přehled svých nejzajímavějších zakázek: zámek, muzejí, kolonád. Dověděl jsem se od něj, že se nepohodl se sestrou a že přelodil rodinný dům. Až mu pře jedna kamarádka, sedmdesátiletá paní, a prozradil mi, kde jaký den bydlí – dokonce jsem dostal i podrobný itinerář jeho cest po kamarádech, u kterých pěstává. Ažkoli jsem o to neřádal, prozradil mi výhled svého dýchání i jméno úřednice, která mu dýchání vyplácí. Mluvil i o svém vřzení a o práci v uranových dolech. Nestěoval si, prý si je zasloužil. Aniž bych pronesl jediné slovo, ujistil mě, že jsem skvělej chlap, takže mně to zabil dva lidi. Nešťastnělil je, to ne, ani je neubodal, na to prý nemá povahu – ale když se kdysi zamlada vrátil z pracovní cesty, našel svou ženu s cizincem v posteli a tak je oba umlát il. Dodnes toho lituje, protože svoji ženu miloval. Ještě několikrát mi zopakoval, že je mu téměř sedát, že není žádný somrák, že bydlí u kamarádech, že s dýcháním nevystačí a že neví, co má dělat. A že občas uvažuje o tom, že se oběsí. Když bylo mi jasné, že ty dvě mince v jeho ruce byla vlastně jenom záminka k tomu, aby mě zastavil. Když je vám téměř sedát a už vám nezbývá nic moc jiného než vlastní život, potěbujete ho zkrátka s někým sdílet, i když náhodný kolemjdoucí. Potěbujete se vykecat a ujistit tak sám sebe, že jste pořádně člověk – člověk se nepatrným osudem.

JAN FLAŠKA